

§ 14 — en saa nær Forbindelse mellem §§ 14 og 15, jfr. særlig i Begyndelsen i § 15: „*Saa*dan Tilladelse“, at man maa antage, at Reglerne for Tilladelsens Meddelelse er de samme, ikke blot med Hensyn til hvad Tilladelsen kan omfatte, men ogsaa med Hensyn til, hvilke Fordringer der maa stilles til den paagældende Frimenigheds Lære og Ritus, og hvorledes dette skal afgøres, herunder ogsaa Spørgsmaalet om Appel, saaledes, at en eventuel Nægtelse fra Biskoppens Side maa kunne paaankes, i dette Tilfælde af den Kreds af Menighedsmedlemmer, der har ansøgt om Tilladelsen. Herfor synes da ogsaa at tale, at det ikke ses, hvilken Grund der skulde kunne anføres for, at Biskoppens Nægtelse skulde kunne paaankes i det ene Tilfælde og ikke i det andet. Derimod vil Paaanke ikke kunne foretages af andre end den ovennævnte Kreds af Menighedsmedlemmer.

ad Spørgsmaal 6. Bestemmelsen i § 16 i Loven af 30. Juni 1922 stammer fra den særlige Lov Nr. 544 af 28. September 1918, hvori den tilsvarende Bestemmelse første Gang vedtoges væsentlig enslydende med Bestemmelsen i § 16 i Loven af 1922. I Loven af 1918 fandtes ingen Bestemmelse om Appel af Spørgsmaalet om, hvorvidt den paagældende Frimenigheds Lære og Ritus var til Hinder for Bevillingens Meddelelse. Dette var i Overensstemmelse med den da gældende Lov af 1. April 1911. Derimod indsattes en Bestemmelse om Paaanke af det særlige Spørgsmaal om, hvorvidt Frimenighedens Brug af Kirken kan antages at ville træde hindrende i Vejen for Sognemenighedens og andre berettigedes Brug af Kirken.

Uanset at der heller ikke i § 16 i Loven af 1922 findes nogen udtrykkelig Bestemmelse herom, finder Ministeriet dog, at det ligger nærmest at antage, at Biskoppens Afgørelse af det almindelige Spørgsmaal ogsaa i dette Tilfælde kan paaankes — af vedkommende Kreds — for Ministeriet. Vel kan herimod anføres, at det kan se mærkeligt ud, at der i Paragraffen tales om Paaanke af det særlige Spørgsmaal om Forholdet til Sognemenigheden, uden at det i øvrigt nævnes, at Paaanke kan finde Sted, men det maa herved erindres, at denne Bestemmelse stod i Forslaget i Forvejen, og det kan da tænkes, at dette ved Affattelsen af Ændringsforslaget til § 14 er undgaaet Opmærksomheden.

Ministeriet maa altsaa antage, at det er Lovens Mening, at Spørgsmaalet om, hvorvidt en Frimenigheds Lære og Ritus er en saadan, at det kan tillades henholdsvis en Præst i Folkekirken at lade Frimenighedens Præst prædike i Sognekirken eller 5 Familier at faa Sognekirken overladt til Brug for en Frimenighedspræst en enkelt Gang eller endelig en Kreds af Beboere at bruge Sognekirken som fast Kirkelokale for en Frimenighed, i alle Tilfælde kan paaankes for Kirkeministeren.

ad Spørgsmaal 7. Efter Loven maa Tilladelse kræves i hvert af de i §§ 14—16 nævnte Tilfælde, og en Tilladelse efter § 14 er derfor ikke i og for sig ogsaa gældende i de i §§ 15—16 nævnte Tilfælde. Noget andet er, at det er rent faktisk sandsynligt, at Afgørelsen vil blive den samme, naar vedkommende Frimenigheds Lære og Ritus ikke i Mellemtiden har været underkastet Forandringer.

P. Dahl.

H. Hastrup.

Udvalget angaaende Forslag til Lov om Adgang for Præst ved Ryslinge Frimenighed Rørdam til Brug af Folkekirken Kirker.